

KÜÇÜK KARA BALIK Samed Behrengi

Denizin derinliklerinde yaşlı balık oniki bin çocuğu ve torununu başına toplamış onlara masal anlatıyordu:

Bir zamanlar annesiyle ırmakta yaşayan küçük bir karabalık vardı. Bu ırmak dağdaki bir kayadan doğuyor ve vadinin tabanında akıyordu.

Küçük balık ile annesinin evi siyah bir taşın arkasıydı; yosunlar da evin çatısını oluşturuyordu. Geceleri yosunların altında uyuyorlardı. Bir defacık olsun evlerinden ay ışığını görmek küçük balığın özlemiydi.

Anne ile yavrusu sabahtan akşama dek birbirinin peşine düşer, bazen öbür balıklara karışır, hızlı hızlı küçücük bir mekanda dolaşır dururlardı. Annesinin bıraktığı on bin yumurtadan kala kala bir bu yavru balık kalmıştı.

Küçük balık birkaç gündür düşünceliydi ve çok az konuşuyordu. Tembel tembel, isteksizce o yana bu yana gidiyor, çoğu zaman annesinin peşine takılıyordu. Annesi, yavrusunda bir keyifsizlik olduğunu, yakında iyileşeceğini sanıyordu ama Kara Balığın derdi öyle böyle dert değildi.

Küçük Balık bir sabah erkenden, daha güneş doğmadan annesini uyandırdı:

- Anneciğim, seninle biraz konuşmak istiyorum.

Annesi uykulu uykulu:

- Yavrucuğum, bula bula bu vakti mi buldun? Daha sonra konuşsak olmaz mı? İstersen gezintiye çıkalım ha, ne dersin?

- Hayır anneciğim, artık dolaşamıyorum. Buradan gitmeliyim.

- Mutlaka gitmen mi gerekiyor?

- Evet anneciğim, gitmeliyim.

- Ama, sabahın köründe nereye gideceksin?

- Irmağın nereye kadar gittiğini görmek istiyorum. Biliyor musun anneciğim, aylardır bu ırmağın sonu neresi diye düşünüp duruyorum. Ama hâlâ işin içinden çıkamadım. Dün gecedен beri gözüme uyku girmedi. Nihayet, gidip ırmağın sonunu bulmaya karar verdim. Başka yerlerde neler olup bittiğini bilmek istiyorum.

Annesi gülerek:

- Ben de çocukken çok düşünürdüm böyle şeyleri. Yavrucuğum, ırmağın başı, sonu olmaz ki. İşte hepsi bu kadar. Irmak hep akar durur ve hiçbir yere de varmaz.

- Ama anneciğim, her şeyin bir sonu olmaz mı? Gece sona erer, gündüz sona erer, ay öyle, yıl öyle...

Annesi sözünü kesti:

- Böyle büyük lafları bırak bir yana; kalk, dolaşmaya çıkalım. Şimdi laf değil, gezinti zamanı!

- Hayır anneciğim. Ben böyle gezmelerden bıktım artık. Yola düşüp gitmek, başka yerlerde neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum. Bu lafları bana birinin öğrettiğini düşünüyorsun ama bilmeni isterim ki çoktandır düşünüyordum ben bunları. Elbette ondan bundan da çok şey öğrendim. Örneğin şunu anladım: Balıkların çoğu yaşlandıkları zaman ömürlerini boşu boşuna geçirdiklerinden yakınırlar. Sürekli sızlanır, lanet okur, her şeyden şikayet ederler. Ben bilmek istiyorum; gerçekten de yaşamak dediğimiz şey şu bir avuç yerde yaşlanıncaya kadar dolaşıp durmaktan mı ibaret; yoksa dünyada başka şekilde yaşamak da mümkün mü?

Küçük Balığın sözleri bitince annesi:

- Yavrucuğum, çıldırdın mı sen? Dünya... Dünya da ne demek oluyor?

Dünya burası işte; yaşam ise işte yaşıyoruz, varız...

Bu sırada evlerine büyük bir balık yaklaştı:

- Komşu, ne diye çocuğunla tartışıyorsun? Bugün dolaşmaya çıkmayacak mısınız yoksa?

Anne balık komşunun sesiyle evden çıktı:

- Ne günlere geldik bak! Artık çocuklar annelerine akıl öğretiyorlar!

Komşu:

- Ne oldu ki?

Anne balık:

- Bak şu bücüre, nerelere gitmek istiyor! Dünyada neler olup bitiyor, gidip göreceğim diye tutturdu da tutturdu. Boyundan büyük laflar işte!

Komşu:

- Küçüğüm, sen ne zaman bilgin, filozof oldun da bizim haberimiz olmadı?

Küçük Balık:

- Hanımefendi, kime bilgin, filozof diyorsunuz bilmem ama, bu dolaşmalardan sıkıldım artık. Bu yorucu gezmeleri sürdürmek istemiyorum. Göz açıp kapayana kadar sizler gibi yaşlanmış olacağım ve eskisi gibi gözü, kulağı kapalı kalacağım. İstemiyorum, anlıyor musunuz?

Komşu:

- Vay vay vay!... Ne biçim laf bunlar!

Annesi:

- Biricik çocuğumun böyle olacağını hiç düşünmezdim. Hangi soysuz, güzel yavrumun aklına girdi, bilmem!

Küçük Balık:

- Hiç kimse aklıma filan girmedi. Benim aklım, fikrim var; anlıyorum; gözüm var, görüyorum.

Komşu Küçük Balığın annesine:

- Kardeş, hani dedikoducu salyangoz vardı....

Annesi:

- İyi dedin valla; çocuğumla pek uğraşıyordu. Allah'ın belası!

Küçük Balık:

- Yeter anne! Benim arkadaşım o.

Annesi:

- Balıkla salyangozun arkadaşlığı; pöh, hiç duymamıştım!

Küçük Balık:

- Balık ile salyangozun düşman olduklarını duymamıştım; ama günahına girdiniz onun.

Komşu:

- Martaval bunlar.

Küçük Balık:

- Siz martaval okuyorsunuz.

Annesi:

- Ölümü hak etmişti o. Şurada burada otururken ne laflar ettiğini unuttun galiba.

Küçük Balık:

- Öyleyse beni de öldürün. Ben de aynı lafları ediyorum çünkü.

Başınızı ağrıtmayım. Tartışma sesine diğer balıklar da geldi. Küçük balığın sözleri herkesi sinirlendirmişti.

Yaşlı balıklardan biri:

- Sana acıyacağımızı mı sandın?

Öbürü:

- Ufaklık kaşınıyor iyice.

Kara Balığın annesi:

- Çekilin kenara! İlişmeyin çocuğuma!

Bir başkası:

- Hanım, hanım, madem çocuğunu gerektiği gibi terbiye etmiyorsun, cezasını da çekeceksin.

Komşu:

- Sizinle komşu olmaktan utanıyorum.

Bir başkası:

- İş daha ileri götürmeden, gönderelim şunu yaşlı salyangozun yanına.

Balıklar Küçük Kara Balığı yakalamaya geldiklerinde dostları etrafını çevirip tehlikeden kurtardılar. Kara Balığın annesi hem dövünüp hem ağlıyor "Vah vah vah! Yavrum elden gidiyor! Ne yapayım? Ne edeyim? Başımı hangi taşlara çalayım?" diyordu.

Küçük Balık:

- Anneciğim, benim için ağlama. Şu aciz, ihtiyar balıkların haline ağla.

Balıklardan biri uzaktan bağırdı:

- Bızdık, ağzını bozma!

İkincisi:

- Gittikten sonra pişman olursan, bir daha aramıza almayız seni.

Üçüncüsü:

- Bunlar gençlik hevesidir; gitme.

Dördüncüsü:

- Buranın suyu mu çıktı?

Beşincisi:

- Başka dünya münya yok. Dünya burası işte; geri dön.

Altıncısı:

- Aklını başına toplar da dönersen, o zaman senin akıllı bir balık olduğuna inanırız.

Yedincisi:

- Ama sana alışmıştık biz...

Annesi:

- Acı bana; gitme! Gitme!

Artık Küçük Balığın onlara diyecek sözü kalmamıştı. Kendisiyle yaşıt olan arkadaşlarından birkaçı onu çağlayana kadar uğurlayıp geri döndü. Küçük Balık onlardan ayrılırken:

- Dostlarım, görüşmek üzere! Unutmayın beni.

Arkadaşları:

- Nasıl unuturuz seni? Bizi sen uyandırdın; önceden hiç düşünmediğimiz şeyleri öğrettin bize. Görüşmek üzere bilgili ve yürekli dostumuz.

Küçük Balık çağlayandan atlayıp bir su birikintisine düştü. İlk telaşlanırlar gibi oldu ama sonra yüzüp su birikintisinde dolaşmaya başladı. O zamana kadar böylesi büyük bir su birikintisi görmemişti.

Yumurtadan çıkmış binlerce kurbağa yavrusu kaynaşıyordu. Küçük balığı görünce başladılar alay etmeye:

- Aaaa, şunun kılığına bakın! Sen ne biçim yaratıksın böyle?

Balık tepeden aşağı süzdü onları:

- Lütfen terbiyenizi bozmayın. Benim adım "Küçük Kara Balık". Siz de adınızı söyleyin; tanışalım.

Bir kurbağa yavrusu:

- Biz birbirimize Yavru Kurbağa deriz.

Öbürü:

- Soylu sopluyuz.

Diğeri:

- Dünyada bizden güzeli yoktur.

Bir başkası:

- Senin gibi kılıksız ve rüküş değiliz.

Balık:

- Sizin bu denli kendini beğenmiş olduğunuzu tahmin etmezdim. Yine de affediyorum sizi. Çünkü cahilliğinizden böyle konuşuyorsunuz.

Yavru kurbağalar bir ağızdan:

- Biz cahil miyiz yani?

Balık:

- Cahil olmasaydınız, dünyada birçoklarının kendilerine göre bir güzellikleri olduğunu bilirdiniz. Adınız bile size ait değil!

Yavru kurbağalar çok kızdılar ama Küçük Balığın doğru söylediğini görünce manevra yaptılar:

- Boşuna uğraşıyorsun sen. Biz her gün sabahtan akşama kadar dünyayı dolaşırız; ama kendimizden, annemizden, babamızdan başka kimse görmeyiz. kurtçukları hesaba katmıyoruz tabii.

Balık:

- Şu su birikintisinden dışarı çıkamayan sizler nasıl dem vurursunuz dünyayı dolaşmaktan?

Yavru kurbağalar:

- Bunun dışında başka bir dünya daha mı var?

Balık:

- Var ya. Düşünün bakalım, bu su nerelerden geliyor buraya ve neler var suyun dışında?

Yavru kurbağalar:

- Suyun dışı da ne demek? Biz suyun dışını hiç görmedik. Ha ha ha! Sen aklını oynatmışsın!

Küçük Kara Balık da gülmeye başladı. Yavru kurbağaları kendi hallerine bırakıp yoluna devam etmenin daha iyi olacağını düşündü. Sonra anneleriyle iki laf etmek geldi aklına:

- Anneniz nerede şimdi?

Ansızın bir kurbağanın tiz sesiyle irkildi:

Su kenarında bir taşta oturan kurbağa suya atlayıp balığın yanına geldi:

- İşte geldim, buyur.

Balık:

- Selam büyük hanım.

Kurbağa:

- Soysuz yaratık! Ne poz atıp duruyorsun? Bulmuşsun çocukları; sallıyor da sallıyorsun! Ben, dünyanın bu su birikintisi olduğunu anlayacak kadar çok yaşadım. Haydi, git işine; çocuklarımın da aklını karıştırma!

Küçük Balık:

- Yaşadığının yüz mislini yaşasan da yine aynı cahil ve aciz kurbağa olarak kalacaksın.

Kurbağa sinirlenip Küçük Kara Balığın üstüne atıldı. Balık savrularak dibe vurdu ve dipteki çamurları, kurtçukları birbirine karıştırdı.

Kıvrım kıvrım bir dereydi. Irmağın suyu da birkaç kat artmıştı ama dağlardan dereye bakılsa ırmak, beyaz bir iplik gibi görünürdü. Dağdan büyük bir kaya ayrılıp dereye yuvarlanmış, suyu ikiye ayırmıştı.

El kadar iri bir kertenkele karnını taşa dayamış, sığ sularda yakaladığı kurbağayı kuşların üstünde yiyen iri bir yengece bakıyordu. Küçük Balık ansızın yengeci görünce korktu; uzaktan selam verdi. Yengeç ters ters bakarak:

- Ne terbiyeli balıksın sen! Yaklaş küçüğüm, yaklaş!

Küçük Balık:

- Dünyayı dolaşmaya gidiyorum ve sizin avınız olmayı hiç mi hiç düşünmüyorum.

Yengeç:

- Neden bu kadar kötümser ve korkaksın Küçük Balık?

Balık:

- Ben ne kötümserim, ne korkak. Gözümün gördüğünü, aklımın söylediğini dile getiririm.

Yengeç:

- Pekala, de bakalım, gözün ne gördü, aklın ne söyledi de seni avlamak istediğimi düşündün?

Balık:

- Lafı dolaştırıp durma.

Yengeç:

- Kurbağayı mı söylemek istiyorsun? Sen de çok safmışsın canım!

Kurbağalarla aram iyi değil; bu yüzden avlıyorum onları. Akılları sıra dünyadaki tek varlığın kendileri olduğunu ve mutlu olduklarını sanıyorlar. Ben de onlara gerçekten dünyanın kimin elinde olduğunu anlatmak istiyorum. Artık korkmana gerek yok canım, yaklaş, yaklaş!

Yengeç sözlerini bitirdikten sonra Küçük Balığa doğru yampiri yampiri yürümeye başladı. Yürümesi o denli gülünçtü ki balığın gülmesi tuttu elinde olmadan.

- Zavallı! Daha sen yürümeyi öğrenmemişsin, dünyanın kimin elinde olduğunu nereden bileceksin?

Balık yengeçten ayrıldı. Derken suya bir gölge düştü ve kuvvetli bir darbe yengeci kumlara gömdü. Kertenkele yengecin haline gülerken durduğu yerden kaydı ve az daha suya düşecekti. Yengeç bir daha çıkmadı. Küçük Balık bir çocuk çobanın su kenarında durmuş ona ve yengece baktığını gördü. Suya koyun ve keçi sürüsü yaklaşıyordu. Ağızlarını suya daldırıp meleşiyorlardı. Sesleri vadide yankılanıyordu.

Küçük Kara Balık keçilerle koyunlar sularını içip gidene kadar bekledi. Sonra kertenkeleye seslendi:

- Kertenkeleciğim, Ben Küçük Kara Balığım. Nehrin sonunu bulmaya gidiyorum. Senin akıllı ve bilgili bir varlık olduğunu düşünüyorum. Bir şey sorabilir miyim?

Kertenkele:

- İstedğini sor.

Balık:

-Pelikanlar, testere balıkları ve balıkçılar yolda çok korkuttular beni. Onlar hakkında bir şeyler biliyorsan, anlat bana.

Kertenkele:

- Testere balığı ile balıkçıl buralarda bulunmaz. Testere balığı aslında denizde yaşar. Pelikana gelince buralarda olabilir. Sakın aldanıp da torbasına girerim deme!

Balık:

-Ne torbası?

Kertenkele:

- Pelikanın boynunun altında çok su alan bir torbası var. Suda yüzerken bazen balıklar bilmeden torbasına girer ve dosdoğru midesine giderler. Tabii pelikan aç değilse, balıkları bu torbada sonra yemek için depolar.

Balık:

- Balık bir kere torbaya girerse, bir daha çıkamaz mı?

Kertenkele:

- Torbayı parçalamaktan başka çare yok. Ben sana bir hançer vereyim.

Pelikana yakalanırsan, dediğimi yaparsın.

Kertenkele bir taşın aralığına girdi ve çok küçük bir hançerle geri döndü.

Balık hançeri alarak:

- Kertenkeleciğim, çok şefkatlisin. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.

Kertenkele:

- Bir şey değil canım. Bende bu hançerlerden çok var. Boş kaldığım zamanlar oturup bitki dikenlerinden hançer yapar, senin gibi akıllı balıklara veririm.

Balık:

- Benden önce de buradan geçen balık oldu mu?

Kertenkele:

- Çok geçtiler. Onlar şimdi bir grup oluşturdular ve balıkçı adamı basbayağı bunalttılar.

Kara Balık:

- Afedersin; laf lafı açıyor işte. Lütfen gevezeliğime verme. Balıkçıyı nasıl bunalttıklarını anlatır mısın?

Kertenkele:

- Her zaman bir arada değiller. Balıkçı ağ attığı zaman, ağın içine girip denizin dibine kadar çekerler ağı.

Kertenkele kulağını taşın aralığına koydu ve kulak kabartarak:

- Ben gideyim artık. Çocuklarım uyanmış.

Kertenkele taşın aralığına girdi. Balık tekrar düştü yola. Soruların biri geliyor, biri geçiyordu aklından. "İrmak denize dökülüyor mu acaba? Pelikan benimle uğraşmasa bari! Testere balığı hemcinslerini de öldürüp yer mi acaba? Balıkçılın bizimle ne düşmanlığı olabilir ki?"

Küçük Balık hem yüzüyor hem düşünüyordu. Her karış yolda yeni bir şey görüyor, yeni bir şey öğreniyordu. Taklalar atarak çağlayanlardan düşmek ve yüzmeye devam etmekten hoşlanıyordu artık. Güneşin sıcaklığını sırtında hissettikçe kuvvet alıyordu. Bir yerde ceylanın biri acele acele su içiyordu.

Küçük Balık selam verdi:

- Güzel ceylan, neden acele ediyorsun?

Ceylan:

- Avcı peşime düştü; üstelik vurdu beni, bak işte.

Küçük balık kurşunun isabet ettiği yeri göremedi ama ceylanın aksayarak koşmasından doğru söylediğini anladı.

Bir başka yerde kaplumbağalar güneşin sıcağı altında kestiriyorlar, öbür tarafta keklik kahkahaları vadide yankılanıyordu. Dağ bitkilerinin kokusu havada dalga dalga yayılıp suya karışıyordu.

Öğleden sonra vadinin genişleyip suyun ormanın ortasından geçtiği bir yere geldi. Su o kadar çoğalmıştı ki Kara Balık iyiden iyiye keyiflendi. Sonra birçok balığa rastladı. Annesinden ayrıldığından beri balık görmemişti. Birkaç küçük balık başına toplandı. "Yabancıydın galiba?" dediler.

Kara Balık:

- Evet, yabancıyım. Uzaklardan geliyorum.

Küçük balıklar:

- Nereye gidiyorsun?

Kara Balık:

- Irmağın sonunu bulmaya gidiyorum.

Küçük balıklar:

- Hangi ırmağın?

Kara Balık:

- İçinde yüzdüğümüz ırmağın.

Küçük balıklar:

- Biz buna nehir deriz.

Kara Balık bir şey demedi. Küçük balıklardan biri:

- Pelikanın yolunuzu tuttuğunu biliyor musun?

Kara Balık:

- Evet, biliyorum.

Bir başkası:

- Pelikanın ne kadar büyük torbası olduğunu da biliyor musun peki?

Kara Balık:

- Bunu da biliyorum.

Küçük balık:

- Yine de gitmek istiyorsun, öyle mi?

Kara Balık:

- Evet, ne olursa olsun, gideceğim.

Kısa zamanda balıklar arasında yayıldı haber. "Küçük bir kara balık uzaklardan gelmiş. Irmağın sonunu bulmaya gidiyormuş. Üstelik pelikandan hiç mi hiç korkmuyormuş!" Birkaç küçük balık Kara Balık'la birlikte gitmeyi düşündülse de büyük balıklardan korktukları için çıtları çıkmadı. Birkaçı da "Pelikan olmasa, seninle gelirdik. Ama pelikanın torbasından korkuyoruz" dediler.

İrmak kenarında bir köy vardı. Köylü kadınlarla kızlar ırmakta çamaşır ve bulaşık yıkıyorlardı. Küçük Balık bir süre onların konuşmalarını dinledi, biraz da çocukların yüzmelerini seyredip yola koyuldu. Akşam oluncaya kadar gitmeye devam etti. Sonra bir taşın altına girip uyudu. Gece yarısı uyandı. Baktı, ay ışığı suya vurmuş ve her tarafı aydınlatmıştı.

Küçük Kara Balık ayı çok severdi. Ay ışığının vurduğu geceler Balık

yosunların arasından süzülüp ayla birkaç kelime konuşmak isterdi ama her defasında annesi uyanıp onu tekrar yosunlara çeker ve uyuturdu.

Küçük Balık ay ışığına çıkıp:

- Selam güzel ay!

Ay:

- Selam Küçük Kara Balık. Sen neredeydin, şimdi burası neresi?

Balık:

- Dünya seyahatine çıktım.

Ay:

- Dünya çok büyük. Her tarafı dolaşamazsın.

Balık:

- Olsun; gidebildiğim kadar gideceğim.

Ay:

- Sabaha kadar yanında kalmak isterdim ama büyük bir kara bulut bu yana geliyor; ışığımı kapatacak.

Balık:

- Güzel ay; ben senin ışığını çok seviyorum. Işığının hep beni aydınlatmasını isterdim.

Ay:

- Balıkçığım, doğrusunu istersen, ışığım yok benim. Güneş bana ışık verir, ben de onu yeryüzüne gönderirim. Hiç duymadın mı insanlar birkaç yıla kadar uçup üstüme konacaklar?

Balık:

- Bu imkansız bir şey.

Ay:

- Güç bir iş, ama insanlar neyi yapmak isterse...

Ay sözünü bitiremedi. Kara bir bulut gelip ayı kapadı ve gece tekrar kapkaranlık oldu. Küçük Balık yapayalnız kalmıştı. Şaşkınlık içinde birkaç dakika karanlığa baktı. Sonra taşın altına girip uyudu.

Sabah erkenden uyandı. Başucunda fısıldaşan birkaç küçük balık gördü. Kara Balığın uyandığını görünce bir ağızdan:

- Günaydın!

Kara Balık hemen tanıdı onları:

- Günaydın! Sonunda peşime düştünüz demek ki.

Küçük balıklardan biri:

- Evet; ama hâlâ korkumuz geçmedi.

Bir başkası:

- Pelikanı düşünmekten rahatımız, huzurumuz kaçtı.

Kara balık:

- Siz çok düşünüyorsunuz. Hep düşünmek, hep düşünmek gerekmez. Yola çıkınca korkunuz mutlaka geçer.

Ama tam hareket edecekleri sırada çevrelerindeki su kabardı, üstlerine bir kapak geldi ve her taraf karardı. Kaçış yolu kalmamıştı. Kara Balık pelikanın

gagasına düştüklerini anladı hemen.

Küçük Kara Balık:

-Arkadařlar, pelikanın gagasına düştük ama kaçış yolu da tümüyle kapalı sayılmaz.

Küçük balıklar ağlamaya başladılar. İçlerinden biri:

- Artık kaçacak yolumuz kalmadı. Senin yüzünden bunlar! Yanımıza gelip ayarttın bizi!

Bir başkası:

- Şimdi hepimizi yutacak. İşimiz bitik!

Birden suda korkunç bir kahkaha duyuldu. Pelikanın gülüşüydü bunlar:

- Ne kadar çok küçük balık yakaladım! Ha ha ha ha...Gerçekten acıyorum size! Yutmaya kıyamıyorum! Ha ha ha...

Küçük balıklar yalvarıp yakarmaya başladılar:

- Pelikan beyefendi hazretleri! Ne zamandır sizin hakkınızda övgü dolu sözler duyardık. Lutfedip mübarek gaganızı biraz açın da dışarı çıkalım, bundan böyle hep duacınız olalım.

Pelikan:

- Hemen şimdi sizi yutmak istemiyorum. Depolanmış balığım var. Bakın aşağılara...

Torbanın dibinde irili ufaklı birkaç balık vardı. Küçük balıklar:

- Pelikan beyefendi hazretleri! Biz bir şey yapmadık; suçsuzuz. Şu Küçük Kara Balık ayarttı bizi...

Küçük Balık:

- Korkaklar! Bu hilekar kuşu bağış madeni mi sandınız ki böyle yalvarıyorsunuz?

Küçük balıklar:

- Senin ağzından çıkanı kulağın duymuyor. Göreceksin şimdi; Pelikan beyefendi hazretleri bizi affedip seni yutacak!

Pelikan:

- Evet, affederim sizi ama bir şartla.

Küçük balıklar:

- Şu geveze balığı boğarsanız, özgürlüğünüzü kazanırsınız.

Küçük Kara Balık kenara çekildi. Küçük balıklara:

- Kabul etmeyin! Bu hilekar kuş bizi birbirimize düşürmek istiyor. Bir planım var...

Küçük balıklar sadece kendi kurtuluşlarını düşündükleri için Küçük Kara Balığın üstüne çullandılar. Küçük Balık torbanın gerisine doğru çekildi ve yavaşça:

- Korkaklar! Öyle de olsa, böyle de olsa, yakalandınız bir kere. Kaçacak yeriniz de yok. Üstelik gücünüz bana yetmez.

Küçük Balıklar:

- Seni boğacağız. Biz özgürlüğümüzü istiyoruz.

Kara Balık:

- Aklınızı kaybetmişsiniz siz. Beni boğsanız bile kaçış yolu bulamayacaksınız. Kanmayın ona!

Küçük balıklar:

- Canını kurtarmak için söylüyorsun bunları. Yoksa bizi düşündüğünden değil.

Kara Balık:

- Öyleyse dinleyin beni; size bir yol göstereyim. Cansız balıklar arasında ölmüş gibi yapacağım. Haydi görelim bakalım, pelikan sizi serbest bırakacak mı bırakmayacak mı? Dediğimi kabul etmezseniz şu hançerle hepimizi öldürürüm ya da torbayı parçalayıp kaçarım ve siz...

Balıklardan biri sözünü kesti:

- Yeter artık! Bu sözlere dayanamıyorum... Hüngür... hüngür.. hüngür.

Kara Balık onun ağladığını görünce:

- Şu hanım çocuğunu niye aldınız yanınıza?

Sonra hançeri çıkarıp küçük balıkların gözüne tuttu. Balıklar ister istemez onun önerisini kabul etti. Yalancıktan kavga ettiler. Kara Balık da ölmüş gibi yaptı. Küçük balıklar yukarı çıkarak:

- Pelikan beyefendi hazretleri! Geveze Kara Balığı boğduk...

Pelikan güldü:

- İyi ettiniz. Ödül olarak sizi diri diri yutacağım. Böylece midemde gezinmiş olursunuz.

Küçük balıklar kırırdayacak fırsat bulamadılar ve yıldırım hızıyla pelikanın boğazından geçtiler. İşleri bitmiş oldu.

Kara Balık o sırada hançerini çekti. Bir darbeye pelikanın torbasını yarıp kaçtı. Pelikan acıdan çılgınlık atmaya, başını suya vurmaya başladı ama Küçük Balığı takip edemedi.

Kara Balık öğle olana kadar gitti. Artık dağ ve vadi bitmişti ve ırmak dümdüz bir kırdan geçiyordu. Sağdan soldan birkaç küçük çay da ırmağa katılmış ve su bir o kadar çoğalmıştı. Kara Balık suyun çokluğundan zevk alıyordu. Birden kendine geldi ve suyun dibinin olmadığını gördü. O yana gitti, bu yana gitti, hiçbir kenara ulaşamadı. Küçük Balık suda kaybolmuştu! Yüzdü de yüzdü, yine bir yere varamadı. Ansızın uzun ve büyük bir hayvanın yıldırım hızıyla kendisine saldırmakta olduğunu farkettiler. Karşısında ağzının önünde iki kenarlı bir testere vardı. Küçük Balık testere balığının onu paramparça edeceğini düşünerek toparlandı, oradan sıvışıp su yüzüne çıktı. Bir süre sonra deniz dibini görmek için dalışa geçti. Yolda bir balık sürüsüne rastladı. Binlerce binlerce balık! Sordu birine:

- Arkadaş, ben yabancıyım. Uzaklardan geliyorum. Burası neresi?

Balık arkadaşlarına seslendi:

- Bakın, bir tane daha...

Sonra Kara Balığa:

- Arkadaş, hoş geldin denize.

Balıklardan bir başkası:

- Bütün ırmaklar ve nehirler buraya dökülür. Tabii bazıları da bataklığa gider.

Öbürü:

- İstedığın zaman bizim grubumuza girebilirsin.

Denize ulaştığı için Küçük Kara Balık sevinçliydi.

- İyisi mi şöyle bir dolaşayım. Sonra gelir sizin grubunuza katılırım.

Balıkçının ağını kaçıtırırken ben de sizinle olmak isterim.

Balıklardan biri:

- Yakında dileğine kavuşursun. Şimdi gidip dolaş ama su yüzüne çıkarsan balıkçıla dikkat et. Bu günlerde kimsenin gözünün yaşına bakmıyor. Günde dört beş balık avlamadan yakamızı bırakmıyor. Kara Balık deniz balıklarının sürüsünden ayrılp tek başına yüzmeye başladı. Bir süre sonra su yüzüne çıktı. Güneş ışığı sıcacıktı. Küçük Kara Balık güneşin yakıcı sıcığını sırtında hissediyor, bundan zevk alıyordu. Usul usul ve keyifle deniz yüzeyinde yüzerken “ Her an ölümle yüz yüze kalabilirim. Ama yaşayabildiğim sürece ölümü karşılamaya gitmem gerekmez. Bir gün ister istemez ölümle karşılaşacağım; bu önemli değil. Önemli olan benim yaşamamın veya ölümümün başkalarının yaşamını nasıl etkileyeceği....” diye düşünüyordu.

Küçük Kara Balık daha fazla düşünce ve hayal dünyasında kalamadı. Balıkçıl geldi, onu yakalayıp götürdü. Küçük Balık balıkçılın uzun gagasında çırpınıyor ama kurtaramıyordu kendini. Balıkçıl onu belinden öyle sıkı kavramıştı ki çok canı yanıyordu. Küçük bir balık suyun dışında ne kadar yaşayabilirdi ki! Balık düşünüyordu kendi kendine. Keşke balıkçıl onu hemen yutsaydı! En azından onun midesindeki su ve rutubet birkaç dakika daha ölmesini engelleyebilirdi. Bunları düşünerek balıkçıla:

- Niçin beni diri diri yutmuyorsun? Ben öldükten sonra vücudu zehirle dolan balıklardanım.

Balıkçıl bir şey demedi. şöyle düşündü içinden:

- Uyanık seni! Neler çeviriyorsun aklın sıra? Beni konuşturup ağzımdan kurtulmayı mı düşünüyorsun acaba?

Uzaktan kara görünmüş, gittikçe yaklaşıyordu. Kara Balık “Karaya varırsak, işim bitti demektir” diye düşündü kendi kendine.

- Biliyorum, beni çocuklarına götürüyorsun. Ama karaya varana kadar ben ölmüş olurum ve bedenim zehirli bir torbaya dönüşür. Çocuklarına acımıyor musun hiç?

Bu kez balıkçıl düşünmeye başladı: “İhtiyatlı olmakta yarar var. Seni ben yeyip çocuklarıma başka balık avlayım... Ama işin içinde bir numara olmasın sakın! Hayır, hayır, hiçbir şey yapamazsın sen.”

Balıkçıl bunları düşünürken Kara Balığın bedeninin gevşeyip hareketsiz kaldığını gördü. Yine düşünceye daldı: “ Öldü mü yani? Şimdi ben de yiyemem artık onu. Böylesi yumuşak ve ince bir balığı yasaklıyorum kendime.”

“Hey ufaklık! Henüz yarı canlısın. Şimdi seni yiyebilir miyim acaba?” diyecek oldu ama lafını bitiremedi. Gagasını açar açmaz Kara Balık fırlayıp

aşağıya düştü. Balıkçıl fena oyuna geldiğini anladı ve Küçük Kara Balığın peşine düştü. Balık yıldırım hızıyla suya doğru ilerliyordu. Suya kavuşma arzusuyla kendinden geçmiş, kuruyan ağzını denizin nemli rüzgarına çevirmişti. Ama suya dalıp da soluklanana kadar balıkçıl yıldırım hızıyla yetişti ve bu kez balığı öyle süratle avlayıp yuttu ki zavallı balık başına nasıl bir bela geldiğini bir süre anlayamadı. Tek hissettiği her tarafın nemli ve karanlık oluşuydu. Hiçbir yol yoktu ve ağlama sesleri geliyordu. Gözleri karanlığa alışınca, bir köşede büzülmüş ağlayan ve sürekli annesini isteyen küçücük bir balık gördü. Kara Balık yaklaştı:

-Küçüğüm, kalk da bir çare düşünmeye bak. Ağlayıp anneni istemen neye yarar?

Minik balık:

-Sen de... kimsin? ... Görmüyor musun?... Ölü... yorum. Hüngür... hüngür. Anneciğim artık seninle gelip balıkçının ağını dibe çekemeyeceğim... hüngür... hüngür!

Küçük Kara Balık:

-Yeter artık, kes! Rezil ettin bütün balıkları!

Minik balık ağlamayı kesince Küçük Kara Balık:

- Balıkçılı öldürüp balıkları kurtarmak, huzura kavuşturmak istiyorum. Ama önce seni dışarı göndermeliyim; yoksa bir çuval inciri berbat edersin.

Minik balık:

- Sen kendin ölüyorsun, nasıl öldüreceksin balıkçılı?

Küçük Kara Balık hançerini gösterdi:

- İçerden karnını parçalayacağım. Şimdi beni dinle. Balıkçılın gıdıklanması için ben oraya buraya koşuşturmaya, dönüp dolanmaya başlayacağım. Ağzını açıp da kah kah gülmeye başlayınca sen fırla dışarı.

Minik balık:

- Peki sen ne yapacaksın?

Küçük Kara Balık:

- Beni düşünme sen. Bu soysuzu öldürmeden dışarı çıkmayacağım.

Küçük Kara Balık bunu söylediikten sonra dönüp dolanmaya, o yana bu yana koşuşturmaya ve balıkçılın midasını gıdıklamaya başladı. Minik balık balıkçılın midasının ağzında hazır bekliyordu. Balıkçıl ağzını açıp da kah kah gülmeye başlayınca minik balık dışarı fırladı ve az sonra da denize düştü. Ne kadar beklediyse de Kara Balık'tan haber yoktu. O sırada balıkçıl kıvranmaya, çılgılık atmaya başladı. Sonra çırpınıp süzüldü süzüldü ve şlapp diye suya düştü. Suda da çırpınışını sürdürdü. Yine haber yoktu Küçük Kara Balık'tan...

***

Yaşlı balık masalını bitirdi ve on iki bin yavrusuna ve torununa:

-Artık yatma vakti çocuklar. Gidip yatın bakalım.

Çocuklar ve torunlar:

-Büyükanne, minik balığa ne olduğunu söylemedin.

Yaşlı balık:

-O da yarın akşama kaldı. şimdi yatma vakti. İyi geceler.

On bir bin dokuz yüz doksan dokuz küçük balık "İyi geceler" dileyerek yatmaya gitti. Büyükanne de uykuya daldı. Ama küçük bir kırmızı balık ne yaptı ne ettiyse de uyuyamadı. Sabaha kadar denizi düşündü hep...